

Ima a békéért

Imádkozunk a békéért. De kell-e imádkoznunk érte? Hallom olykor, hogy minek ez? Nem unalmas még? Valóban, akad néhány megfontolandó ellenérv arra vonatkozóan, hogy van-e egyáltalán értelme a békéért imádkozni.

Először is, mindenki békét akar, nemcsak a semleges felek, de a harcok közvetlen részvevői is. Legalábbis azt hangoztatják, hogy békét akarnak, csak nem ugyanolyan, mint az ellenség. A harcban álló felek mind a békét jelölik meg távlati célként, és mégis csak a háborús erőfeszítések növelése révén tudják elképzelni a hosszútávú cél elérését. A másik fél katonai képességeinek, esetleg pusztá létezésének megsemmisítése lehet az út a béke eléréséhez – szerintük. De a cél „ugyanaz”. Majd kiderül, melyik úton jutunk el oda, no de imádkozni érte? Ugyan minek?

Másodszor, sokszor megmutatkozott már a történelemben, hogy milyen könnyedén lejáratható és propagandává silányítható az a százszor szent szó, hogy béke. Már Augustus császár is a béke szlogenjével édesítette az egyeduralom keserű piruláját. Sokan emlékeznek még a pártállami nótára: „Egy a jelszónk, a béke.” A békepapok csekély hitelű mozgalmát is számon tarthatjuk ugyanebből a korból, akik ráadásul kiemelten könyörögtek a politikai vezetők bölcsességéért. A példák sora szabadon folytatható. Mi is belesimulunk ebbe a kánonba? Békéről éneklünk, miközben a hatalomhoz dörgölőzünk a biztonságunk és a jólétünk érdekében?

Harmadszor, kihez imádkozunk, és kitől reméljük a békét? Tényleg abban bízunk, hogy a Jóistenhez imádkozva egyszer majd meghallgattatnak imáink, és megadja nekünk, amit kérünk Tőle? Ha Isten tudna a világunkban békét teremteni, igazi békét, de nem teszi ezt meg a mi imáink hatására, akkor két eset lehetséges. Az egyik, hogy rosszul kérjük őt. Rosszul imádkozunk, mert egyelőre nem tudtuk mozgósítani őt a cél érdekében. Bizonyára rossz imaformákat használunk! Ha viszont nem hiszünk a mágikus kényszerítésben, akkor csak a másik eset marad, ami logikailag elképzelhető, de ez még rosszabb: bár adhatná, Isten mégsem akarja nekünk adni a vágyott békét. Egy ilyen szadista-Istenben nem szeretnék hinni. Ha viszont nem tud nekünk magától békét adni, akkor ugyan minek imádkozunk hozzá? Lehet, hogy Isten mégsem Mindenható?

Ezek után az eretnekgyanús gondolatok után felmerül a kérdés: miért vagyunk mégis itt a templomban? A válasz röviden: mert mindezek ellenére hiszünk az ima erejében. Nem abban, hogy az ima ereje Istent mozgósítaná. Mennyei Atyánk minden jót meg akar nekünk adni enélkül is. Az ima az imádkozókat indíthatja Istennek tetsző gondolatokra, szavakra, tettekre. Az imádságban megerősödhet bennünk Jézus üzenete. Jézus nem sokat beszélt a békéről, sőt egy alkalommal azt is mondta, hogy nem békét hozott, hanem kardot (Mt 10,34). Arról viszont szót ejtett a Hegyi Beszédben, hogy miként kellene bánnunk az ellenségeinkkel: „ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi lesz a jutalmatok?” (Mt 5,46), „szeressétek ellenségeiteket” (Mt 5,44), „ha megütik a jobb arcodat, fordítsd oda a másikat is” (Mt 5,39). Azt is mondta, hogy boldogok (vagyis szerencsések), akik békét teremtenek, mert Isten a fiainak fogja hívni őket (Mt 5,9), és szerencsések az erőszakmentesek, mert ők öröklik majd a földet (Mt 5,5). Ha az ima csendjében megerősödik bennünk ez az üzenet, akkor annak talán kifelé is látszódnia kellene rajtunk, és általunk hatással lehetne a világra.

Hiszünk a pillangóhatásban, a jézusi üzenettel áthatott emberi szívek pillangószárnyainak együtt rebbenésében, és abban, hogy az imádságunk megerősít bennünket, és tetteinkben is vállaljuk azt, amiről Jézus beszélt. Csak mi, emberek teremthetjük meg a békét, amit oly sokan az Istentől kérnek és várnak. Az erőszak elszabadulása arra indítja a világ hatalmait, hogy tovább növeljék katonai erejüket, és hazánkban is egyre több szó esik a honvédelem erősítéséről. Ha odáig fajul a helyzet, akkor vajon lesz-e bátorságunk ismét megtagadni a katonáskodást és ezzel az ellenség elpusztítására tett ígéretet, ahogy sok fiatal egykor megtette a Bokorban?

Imádkozzunk! Mennyei Atyánk! A Te fiad ezt mondta nekünk: „Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja” (Jn 14,27). A világ adta béke a harctéri győztesek békéje, amelyet azután kötnek, hogy eltaposták ellenfeleiket. A Te békéd az ellenséget felebaráttá formáló szeretetből és a másik arc odafordításából születik. Kérjük, erősítsd meg bennünk a béke lapos közhelyein túlmutató, radikális jézusi tanítást, hogy legyen erőnk ellene mondani az erőszaknak és a gyilkosság változatos formáit legitimáló hatalmaknak, és legyen erőnk vállalni ennek minden következményét. Hallgass meg, Uram!

Bajnok Dániel

[2023. november 22-én, a Bokor Közösség békéért tartott imádságos áhítatán hangzott el a Duna-parti Piarista Kápolnában.]